

יציאה	כניסה	יום
17:42	16:26	יום
17:43	16:41	ת"א
17:41	16:30	חיפה
17:44	16:45	ב"ש

וארא

דבר המערכת

בפרשה מתחילים סדרת המכות. נבחין כי שלושת המכות הראשונות הגיעו דווקא כתוצאה מפעולה שעשה אהרון, מדוע לא היכה משה בעצמו את היאור ואת העפר? כשנולד משה רבנו חייו ניצלו באמצעות היאור, וכשהרג את המצרי עפר מצרים היה לו לתועלת כשטמן אותו שם. משה צריך להכיר טובה ליאור ולעפר שעזרו לו ולכן לא הכה אותם. גם אנו נזכור את אלה שהטיבו עימנו. שבת שלום ומבורך, שלכם יוסי סולומון.

נקודה בפרשה הרב שמואל קדושים

"אחד מעשרה קל – וחומר שבתורה".

לאחר הכישלון בשליחות הראשונה – צריך משה לפנות אל מלך מצרים בשליחות השניה, אולי כדאי לחכות קצת עם השליחות הזו אל פרעה, אולי לתת קודם קצת חיזוקים חיובים למשה, לא!

ומשה עצמו שואל על השליחות הזאת; "וידבר משה לפני ה' לאמור; הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיים".

לכאורה טענה נכונה מאוד, עכשיו נשאלתי בשליחותי אל עם ישראל, אז כיצד אבוא אל פרעה? משה רבנו אומר אין סיכוי שפרעה ישמע לי, טענתו היא קשה מאוד, הוא טוען טענה של קל וחומר; "הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמע אלי פרעה"?

מדוע לא שמעו אלייך בני ישראל? מקוצר רוח ועבודה קשה, מה שבטוח, שקוצר רוח ועבודה קשה הם הדברים האחרונים מהם סובל פרעה בארמון המלוכה.

לכן הטענה שלך שפרעה לא ישמע אלייך כשם שבני ישראל לא שמעו אינה רלוונטית בכלל! יכול להיות שפרעה לא יקשיב לך, אבל למה את אי ההקשבה שלו אתה למד מקל וחומר?

אי ההקשבה שלהם נובעת מגורמים ספציפיים שלא נכונה לגבי פרעה.

ובכלל משה ערל שפתיים וזה כלל לא שייך ולא קשור עכשיו, אז מדוע מסיים משה את טענת הקל וחומר במילים ערל שפתיים, הרי הקב"ה הבטיח לו: "ואנוכי אהיה עם פירך!"

הספרי מפרש כך: "ויצום אל בני ישראל", אמר להם; היו יודעים שסרבנים וטרחנים הם, אלא על מנת שתקבלו עליכם שיהיו מקללים אתכם וסוקלים אותכם באבנים.

על פי זה יש כאן התייחסות ברורה של הקב"ה אל טענות משה, אמרת משה שבני ישראל לא שמעו אלייך – אל תמהר פעמים רבות בהמשך, סרבנים וטרחנים הם, אתה עוד תעמוד ותדבר איתם על ענני כבוד ועל עמוד אש וענן והם ישאלו על קישואים, אבטיחים ובצל.

אתה כמנהיג צריך לדעת את אופיים, אתה צריך להביט פנימה אל עומקם, אי אפשר להנהיג את העם מבלי לדעת את סגולתו ואת קדושתו.

הארה בחסידות הרב מענדי סולומון

נאמר בזוהר ובכתבי האריז"ל שבשבת ישנו עניין של "עליית העולמות", ובחסידות העניין מוסבר לפי פירוש הפסוק "וישבות ביום השביעי".

עניין שביתה הוא שכוחות האדם "שבים" וחוזרים לעצמו, כשאדם עובד ומתייגע אזי כוחות הנפש שלו מתפשטים ופועלים בדברים שחוץ ממנו, אם זה בכוח השכל והמידות או גם כח המעשה, כשאדם עובד הוא פועל עם כוחות אלה כדי לבנות וכו', ואח"כ כשהאדם נח ושובת ממלאכתו אזי הוא "שב על עצמו" דהיינו שעשיו כח השכל ומעשה שהיה בפעולה בדברים שבהם עסק "חוזרים לעצמם" כפי שהם בנפשו שלו.

ככה גם כן הקב"ה ברא את העולם על ידי ששת המידות, כל יום במידה אחרת, וזה נעשה על ידי צמצומים והעלמות והסתרים, שלכן בכל מעשה בראשית נזכר רק שם אלוקיים.

אבל בשבת "יוכל אלוקיים" דהיינו שהפסיק הצמצום של שם אלוקיים, "שבת לה". זאת אומרת שבשבת החיות של העולם היא נעלית גבוהה הרבה יותר וממילא גם גשמיות העולם בשבת "מזוככת" יותר. ולכן "שבת" הוא מלשון שביתה וביטול שמורה על ביטול העולם.

פנינים לשולחן השבת

"וְגַם אֲנִי עִבְדֵתִי אֶת נַאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ו',ה') – מה היתה עיקר הצעקה? - לעולם יש לעבוד את ה' מתוך רצון טוב ומתוך שמחה, ואולם במצרים היה פרעה הגורם העיקרי שהניעים לעבודת ה' ... ועל זה הצטערו ביותר: "את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם" – נאקתם היתה על אשר המצרים הם המעבידים אותם. והם אלו המניעים אותם לעבודת ה' (האדמו"ר מקוברין)

"וְלֹא עִבְדֵנוּ אֶל מִשֵּׁה מְקוֹצֵר רוּחַ וְעִבּוּדָה קְשִׁיָּה" (ו',ט') – אדם שגורלו מר וקשה בהווה, אין דעתו פנויה לקבל הבטחות לעתיד הרחוק. בני ישראל שנשימתם טרופה עליהם מחמת קושי העבודה, אינם קולטים כלל את דבריו של משה, האומר להם כי בעתיד יביאם אל ארץ טובה. אין להם כל ענין במה שיהיה לעתיד, קודם כל רוצים הם רק להיחלץ מהמצוקה בה הם נתונים כרגע. לפיכך אומר ה' יתברך למשה, כי ידבר רק על ההווה "להוציא את בני ישראל מארץ מצרים" (משך חכמה)

"וְאֲנִי עֵרֵל שְׁפִתַיִם" (ו',י"ב) - משה לימד בזה זכות על ישראל. מה שאין שומעים לו אין זה בגלל שאין רוצים לשמוע דברי ה'. אלא מחמת "ואני ערל שפתיים", אינני מחונן בכשרון הדיבור ואינני מושך את ליבם. (שפת אמת)

בכל פעולה ותנועה גילה ה"סבא" משפולי התלהבות עצומה – התלהבות שכל כולה לשם שמים, ונדוע ה"סבא" בקרב החסידים בזכות התלהבותו המופלגת. פעם אחת כשביקר ה"סבא" משפולי אצל אדמו"ר הזקן, שאלו בעל התניא: "יאמר נא לי – מניין נובעת התלהבותו הבלתי מצויה, זו הנובעת והשופעת ממנו תמיד תמיד?" על כך היית תשובה בפי ה"סבא": "בהיותי פעוט בן שלוש שנים זכיתי לחזות בזיו פניו של הבעל שם טוב הקדוש, ולא זו בלבד – הרבי הניח את ידו הימנית על לוח ליבי, ומאותו יום ועד עתה חש אני מין חום מיוחד, האוסף את כל איברי ומחום זה נובעת התלהבותי היתרה". "אכן", המשיך הסבא משפולי, "אפילו תנועה קלה של צדיק עולם, כבעל שם טוב, יש בכוחה להשפיע למשך שנים רבות, ואפילו לכל החיים..."

והמסר הנלמד מהסיפור – גם אם לא נראה לנו שנזכה לכך, נמשיך לעשות את שלנו, ונשנן לעצמנו תמיד את הסיסמא "לעשות רצונך אלוקי חפצתי ותורתך בתוך מעיי" (תהילים מ', א') ובקש מאבינו שבשמיים "לב טהור ברא לי אלוקיים ורוח נכון חדש בקירבי" (תהילים נ"א, י"ב) וכפי שנתמקד בכך, בוודאי ישמע ה' את תפילתנו ויתן לנו את בקשתנו, שנזכה לעשות נחת רוח לבורא יתברך.

מתכון לשבת רונית מרקמן

הארה באמונה רון קרתא

פטה מסולסת בשמן זית ובזילוקום

מצרכים:

שקית פסטה
2 כפות שמן זית
1 עגבניות שרי
עלי בזילוקום
כפית מלח
כפית אורגנו
כפית פפריקה

אופן הכנה:

מרתחים את הפסטה 15 דקות עם כפית מלח.
כשהפסטה מתרככת מסננים ומקררים.
בסיר נפרד מכינים את הרוטב- כפית מלח. כפית אורגנו. כפית פפריקה. 2 כפות שמן זית. מערבבים את הכל ומוסיפים את הפסטה.
בסיום מוסיפים עגבניות שרי חתוכות שנצברו קלות ומפזרים עלי בזילוקום טריים
ניתן להוסיף מעל גם- טונה. זתים שחורים או סרדינים

בתאבון!

בישיבתו של רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל למד בחור כליל המעלות, שרבי חיים רצה אותו כחתן לבתו. באחד הימים הגיעה אמו של הבחור לישיבה, כדי להתענין אודות בנה. היא פנתה לאשת הרב וביקשה ממנה לשאול את בעלה. בחלוף מספר דקות הודיעה לה הרבנית כי ראש הישיבה משבח מאד את בנה, עד כדי כך שהוא מעוניין בו לחתן! האם לא הייתה מעוניינת שבנה יתחתן, וסירבה בכל תוקף להצעת השידוך. כשיצאה האישה חזרה לביתה, נשבר גלגל העגלה בה נסעה ובעל העגלה נאלץ לעמול קשה כדי לתקנו. לאחר נסיעה קצרה נוספת, נשבר החלק המחובר בין הסוס לבין העגלה ושוב נאלץ בעל העגלה לעמול זמן רב כדי לתקנו. כעבור נסיעה קצרה נוספת הסוס מת. האישה הבינה מה קורה כאן, וביקשה מהעגלון לקנות סוס חדש ולשוב לוולוז'ין. נכנסה האישה לחדרו של רבי חיים דפקה על השולחן ואמרה: "רבי, האם זו חכמה ללכת בכוח?" רבי חיים לא הבין על מה היא מדברת, והיא סיפרה לו על כל הקורות אותם בדרך, "כל זאת בגלל הקפידא של הרבי על כך שסירבתי להצעת השידוך שהציע לי" אמרה. השיב לה רבי חיים: "חס ושלום! אין לי כל קפידא עליך! אם את לא רוצה את השידוך, גם אני איני רוצה בו! סעי לביתך לחיים ולשלום, ויהי רצון שלא תארע לך שום תקלה בדרך". בחלוף חצי שנה ביקש רבי חיים מאשתו: "סעי לאותה אישה, ותאמרי לה כי אנו מעוניינים מאד בשידוך בנה. אם היא תסכים, את יכולה לקיים את השידוך גם בלעדיי". הרבנית נסעה לאמו של הבחור, והחלה לדבר עמה סחור סחור, עד שהעלתה את דבר השידוך ואמרה: "ראש הישיבה מעוניין בבך כחתן לבתו". לתדהמתה הרבה השיבה האישה: "איזה אושר זה בשבילי ובשביל בני לזכות להשתדך עם בת כה חשובה! בוודאי גם אני וגם בני מסכימים לשידוך". כששבה לוולוז'ין שאלה הרבנית את בעלה: "כיצד ידעת שהאישה תסכים לשידוך, לאחר שרק לפני תקופה קצרה התנגדה לו?" השיב רבי חיים: "לא הייתה לי כל ידיעה על כך שהיא מסכימה לשידוך. אלא שהתנא באבות (ב', ד') אומר: 'בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך'. אני אמנם, רציתי את השידוך אבל כשראיתי את התנגדותה הנחרצת של האמא, הבנתי שלא היא רוצה את השידוך, אלא שהקב"ה הוא זה שלא רוצה בו. לכן ביטלתי את רצוני מפני רצונו של הקב"ה וסילקתי עצמי מהשידוך. כעת ידעתי כי קורה חלקו השני של מאמר חז"ל! אחרי שהקב"ה ראה שביטלתי את רצוני מפני רצונו, הוא ביטל את רצון אחרים, את רצון האמא מפני רצוני, וכעת היא רוצה את השידוך..." ('יחי ראובן') אין אדם שלא רוצה, הוא רוצה ורוצה אך לא תמיד מקבל את רצונו... מדוע? פשוט כי משמים לא רוצים. כשאתה מתבטל כלפי שמים, מניח לבורא עולם לנתב את מסלול חיך, הוא מבטל את רצון האחרים, סולל לך את הדרך הטובה ביותר בשבילך, מנקה אותך בדרך, עוקר מכשולים ומצמיח ישועות. שחרר מעט את רצונותיך, ותן לבורא לנתב דרכך.

פתגם השבוע

"אתה לא יכול להוסיף עוד דקות ליום, אבל אתה יכול לנצל כל דקה במלואה"

(הרבי מליובאוויטש)

